

KONTRA FERENC

Boldog almafák

1958-ban született a jugoszláviai Darázson. Író, szerkesztő.

A sárga védőruhás munkás egyedül maradt az út szélén, a tréler elindult a következő szállítmányért. Gőzölgött a hőségben az aszfalt, autók lebegtek a forróság délibábjában. Nagyot kortyolt a derekára erősített hűtőpalackból. Kihúzta a csíkos, útjavítást jelző szalagot a fémcölöpökre.

Itt még ma elkezdődnek a munkálatok, gondolta a férfi. Ötven méterre lehet? Az semmi. Úgy gondolta, odamegy hozzá, hogy megkérje, hátha sikerül megegyezni vele, pár percnyi munkáról lenne szó, ezek a gépek a betont is feltúrják, hogyne bánnának el pillanatok alatt néhány gyümölcsfával.

Odament hozzá, és elmondta neki, hogy szüksége lenne az egyik munkagépre.

A munkás megemelte a fejét, elnézett a fák felé.

Ezekkel a gépekkel még sosem dolgoztam gyümölcsösben, mégis melyikre gondolt: ez itt egy aszfaltbedolgozó finischer, az pedig burkolatmaró, ez itt mélyásó. Mégis mire kellene? Tapossunk ide gyorsan egy utat?

A markolókanalas kellene.

És máris kiemelt a zsebéből némi pénzt szépen hajtogatva — egynapi munkabér biztosan elég lesz.

A szélső sort kikapja semmi perc alatt, kiszáradtak, iszonyatos volt a szárazság az utóbbi években, és ráadásul ideszélesítenek nekem egy leállósávot, ha már három kiszáradt, ki lehet venni még azt a négyet is, azokon is látszik, hogy nem bírják sokáig, nem mennek semmire, pláne egy autópálya szélén. Ilyen közel nem is lenne szabad utat építeni, az almának is dízelíze lesz.

Miféle fák ezek?

Boldog almafák.

Nem látszik rajtuk.

Nem viccelek. A fajtának ez a neve, a nemesítőjéről kapta. A következő szakaszban már Golden Delicious-ek vannak, arról talán hallott...

Még nagyon zöldek. Mikor érnek meg?

Igazából nem is érnek meg a fán, mert téli almák.

Kidöntsem őket, vagy hogyan kellene?

Gyökerestül kimarkolni! Azért kérem meg rá, hogy még valamire használhassam a földemet, elég hosszú és széles sáv maradna üresen. Valamilyen veteményre még megteszi.

Jött a kis sárga gép, valóban percek kellettek hozzá, hogy egymás után gyökerestül kifordítsa az alacsony növésű, esernyőszerűre metszett gyümölcsfákat. Már fordult is meg, és visszaparkolt a másik két gép mellé az út szélére. Eltelt még fél óra, mire megér-

kezett a kamionnal a többi munkás. Nagy zajjal rakták le a szerzőszoamat, húzták a kábeleket.

Mire a fúrót bekapcsolták, már a férfi is nekilátott, hogy a fát rendbe tegye.

Először szállítható állapotba kell rendezni őket, úgy tervezte, hogy akkora darabokra fűrészeli őket, hogy a furgonjára rakhassa. A körfűrészével nagyon ügyesen tudott dolgozni a gyümölcsösben, de ez a munka nehezebbnek bizonyult. Majd holnap hív segítséget, nemcsak a felpakoláshoz, hanem a fák feldolgozásához is. A gyökerekhez valami komolyabb gép kell. Első lépésként egy kisebb ásóval megtisztította a gyökereket a földtől, a vékonyabbakat levágta. Így már félre is tudta húzni az egész fát.

Akkor döbbsent meg igazán, amikor a talajból kivált a gyökérzet, ahogy kihúzta, valami furcsa, oda nem illő szag csapta meg az orrát. Eleinte nem is tudta, mi lehet az. Mintha saját maga dobta volna le magáról a gyökér a földet, talán a szárazságtól, de mégis volt benne valami szokatlan, hogy ilyen furcsán különvált és kigöngyölődött valami a felszínre. Belenőtt a fa, úgy látszott, mintha megkaparintotta volna, és nem engedte el, de nem, nem a gonoszságot juttatta a férfi eszébe, hogy a fa azért tette volna, hogy élőködjön rajta, hanem a megőrzést látta, ahogy befonta a gyökérével, inkább oltalmazta, vigyázott rá, mint valami bábra — a férfi ezt így látta. Merthogy emberi maradványokra bukkant. Csontokra és ruhafoszványokra, a tornacipő szinte épségben megmaradt a lábán. A ruha is, hiszen az is műanyagból volt. A testhelyzete furcsa, természetellenes volt, mint akit kerékbe törtek, hogy ebben a burookban a gyökerek közt elférjen.

Ösztönösen a munkások felé pillantott, de már nagyon eltávolodtak, ebben a szárazságban úgy felverték maguk körül a port a munkagépekkel, mintha köd emelkedett volna fel körülöttük, védőmaszkot viseltek.

Túl messze vannak, úgysem látnának ide, gondolta a férfi.

Ki lehet ez? És mikor került ide? Aki a fát ültette, annak csak észre kellett vennie. Vagy éppen azért ültették rá, hogy sose találják meg?

A férfi guggolt a maradványok mellett, aztán hirtelen felegyenesedett. De hiszen én ültettem ezeket a fákat!

Túl gyorsan peregtek a kérdések a fejében, úgy érezte, azonnal beleszédül a gödörbe, de rájött, hogy csak hirtelen állt fel, a vérnyomása mozdult el, máskor is előfordult már, vagy csak megártott neki a déli nap. Visszament az útra a furgonjához, sapkát tett a fejére, fogott két fekete nejlonszemeteszsákot, és kiszabadította a csontvázat a gyökerek szorításából. Végigrakta a maradványokat a fa törzse mellett, és olyan lett, mintha ott feküdne. Nem akarta, hogy meglassák. Betekerte az egyik zsákba. Aztán belecsúsztatta az egész csomagot a másikba. Bekötötte, és a vállán elvitte a furgonhoz. Mellérakta a szerszamosládát, a fűrész, az ásókat és a többi eszközt.

A volánhoz ült, elővette a termoszt, ivott egy kis jeges teát, és elhajtott. Már nem szédült, kitisztult a feje, még sosem látta ilyen élesen az utat, lassan hajtott, mert a múlt képei úgy jelentek meg előtte, mintha egy filmet nézne, és ezek a jelenetek mintha a szélvédőn perregtek volna, különféle idősíkok váltakoztak. Maga is érzékelte, hogy koncentrációja megoszlik, és a kocsi nyomtartása bizonytalanná válik. Megállt a következő útkereszteződésnél, ahol bőven voltak még parkolóhelyek is. A karját összefonta a kormánykeréken, aztán a fejét is lehajtotta, mert a múlt jelenetei erősebbek voltak nála, nem tudta legyűrni őket, és jönni akartak, éppen most akart minden feltörni egyszerre.

Melyik volt az a jelenet, amely beteljesítette a jóslatot? Talán a boldogság, ami váratlanul érkezett. Hosszú magányos évek után. Aztán egyszer csak ott állt az ajtóban a fiával, szinte észre sem vette, hogy beköltöztek a házába, az életébe.

Mindketten örültek annak is, hogy a fiúk éppen egyidősek. Nem ugyanabba az osztályba jártak ugyan, de eleinte jól megvoltak. Az ő fia árvának tartotta magát az anyja halála után, ezért erősebben kötődött hozzá, míg a másik fiú hétvégeként meglátogatta az apját, és ettől magabiztosabbnak érezte magát. A nő pedig leginkább csak hozzá kötődött.

Úgy kezdődött, mint egy igazi, romantikus családi történet. Éppen virágoztak a fák, és mintha egy rózsaszín ligetben jártak volna, az első vasárnapon felpakoltak minden kelléket egy igazi, kiadós piknikhez, és kimentek a gyümölcsösbe. Szétterítették két kockás pokrócot a fűvön, és végighasaltak rajta mind a négyen, innen, a lejtő tetejéről szépen látszottak az almafák kanyarodó sorai, a rengeteg méh körülöttük, és a lehajló rózsaszín virágos ágak.

A férfi felemelte a fejét a volánról, és most látta csak, hogy ez nem is a parkoló, hanem a szemétkerakó bejárata, minden összeroncsolt és szürke, amíg a szem ellát, olyan látványt nyújt, mint amit éppen érzett, és a háta mögött pontosan tudta, hogy ki hever a nejlonszákban, és eszébe sem jutott a szeméttelen hagyni. De miért is nem meri kimondani még mindig még saját maga előtt sem? Mert nem biztos benne?

Talán egy hónap telt el a piknik óta, amikor az egyik szombaton kivitte a fiát is a gyümölcsösbe, hogy segítsen neki, míg a másik fiút előbb az apjához vitték. Ekkor vette először észre a fián a változást, az ingerültséget, a dühöt.

Tudom, hogy engedelmeskednem kell neked, mert különben egyedül maradok. Én nem tudnék mással élni, nem tudnék a nagyszüleimhez költözni, pedig anyám szülei egyre inkább ezt szorgalmazták. Nagyon magányosak, neked meg itt van ez a nő.

Hogy tudsz így beszélni róla?

Mégis hogyan beszéljek? Észre sem veszed, ravaszul bekebelezik az egész házat, mert téged elvakít a nap. Nem vagy mindig mindenütt jelen. Nem tudod, hogy ezek ketten hogyan beszélnek a

hátad mögött, én persze nem számítok, hiszen ők ketten vannak, nekik hiszel, ketten vannak egy ellen.

Mi is ketten vagyunk, de ezt én nem hangsúlyoznám, mert azt szeretném, ha egy család lennénk.

Hogyan lehetnének már azok?

Úgy, hogy összeházasodunk, és akkor őt sem hoznám kellemetlen helyzetbe, nem élhetünk tovább vadházasságban, ahogyan ő mondja, mert megszólják érte a szomszédok, a boltban is kinézik, hogy csak alkalmi kapcsolatot keresett. Holott egy elvált asszony és egy özvegyember él együtt, igazából mi még nem vagyunk olyan öregek, még lehet közös gyerekünk is...

Azt adná meg a Jóisten...

Hogy beszélsz? Csak magadra gondolsz, rám nem.

Igenis magamra, mert nem akarom, hogy egy tökkelütött legyen a testvérem.

Azt látom, hogy nagy a feszültség köztetek.

Miféle feszültség? Ez a gyerek zakkant! Te nem veszed észre?

Azt látom, hogy kigúnyolják a társai, de te sem véded meg, pedig illene...

Egy tizenkét éves gyerek már felfogja, érzékeli, ha valaki elmaradt a fejlődésben, még ha nem is tudják ilyen szépen megfogalmazni, mint az osztályfőnöke, azért azt mindenki látja, hogy a tanulásban is gyenge. Arra még magad is emlékezhetsz, hogy gyerekként te is őszintébb lehettél. Most csak azt látod, amit akarsz, és meg vagy róla győződve, hogy a felnőttek gondolkodása tévedhetetlen, mindent jobban tudnak. Olyannak képezed a közös jövőnket, ahogyan alakítani szeretnéd. De lehet, hogy egy ág inkább eltörik, de nem hajlik meg.

Okosakat tudsz mondani, de nem értek egyet veled. Nem gondoltam, hogy ilyen önzővé válsz, persze, csak ketten voltunk, mindent rád hagytam, közben megfeledkeztem a nevelésedről...

Miről?

Elkényeztettek, míg ők ketten az anyjával nélkülöztek, és szenvedtek attól, hogy szegények, és mások lenézik őket.

És ezt te bevetted? Ennek a gyereknek meg az anyjának arra van esze, hogy téged szédítsenek, a kedvedre tegyenek, hogy feleségül vedd, de igazából csak magukra gondolnak, erre a nőre én nem számíthatok.

A fiúra sem számíthatsz, ha folyton bosszantod. Nem tehet róla, ha kicsit előnytelenebb a testalkata, és félénk, majd kinövi.

Az esze is fejletlen, nemcsak a teste, és a hasonló korú fiúk és lányok ezt jobban tudják, jobban ismerik, mert több időt töltenek vele az iskolában, mint te. Harcol is, csak a maga sunyi módján, alattomosan, nem szemtől szemben, mint az őszinte emberek.

Még maradt a karja a volánon, de nem indult tovább, mert egy másik jelenet furakodott a szeme elé: a nő állt előtte, és kérdőre vonta, hogy miért uszítja a fiát ellene. Azért tologatja a házasság-

kötés időpontját is, mert ebben a fia befolyásolja. Nem a fiam befolyásol, nekem kell még gondolkodnom a saját döntésemről, és valóban figyelembe kell vennem a fiam véleményét, mert szerintem is túl gyorsan költöztünk össze.

Ezt az asszony nem hagyta annyiban, másnap újra előhozta. Megmérgezi a levegőt! Legyen már több eszed, mint egy gyereknek! Érti az erejét, vele és a fiával is folyton fölényeskedik, hogy mennyivel jobb focista, mennyivel jobban szeretik, a felzselézett szőke hajával és kék szemével még az idősebb lányok körében is nagyon népszerű. Izmosabb, fejlettebb a koránál. És persze az ő fiát, aki egy fejfel alacsonyabb, kóchajú, kissé csámpás járású, folyton kirekesztik, mert még tornaórán is ő a legügyetlenebb, pedig edz rendszeresen, vettem neki súlyzókat, ott vannak a szobájában.

Az is a baj, hogy túl sokat van egyedül a szobájában, válaszolta a nőnek, mert ettől rögeszmések lesztek mind a ketten, csak sutogtok, holott ki kellene jönnötök a napfényre, inkább játszanának együtt, nélkülünk, attól a két fiú is megbékélne egymással. Segítsünk nekik mind a ketten!

Akkor a nő is belátta, hogy változtatnia kell a viselkedésén, a férfi úgy érezte, jó felé tart az életük, hogy köztük újra minden a régi, nincs miért kételkednie. Együtt jártak a piacra, rakták a ládába gyümölcsöt, szivacspapírt terítettek a ládák aljára, hogy ne sérüljön a gyümölcs. Kétféle barackot, nektarint és négyféle almát termeltek.

Megvárjuk a tavaszt, mire a fák újra virágba borulnak, mondta a férfi.

A nő csak bólogatott mosolyogva, és közben a férfi szemébe nézett: legyen meg a Te akaratod!

Olyan őszintének és tisztának tűnt. Hetek teltek el, és mintha ennek a beszélgetésnek lett volna némi foganatja. A férfi úgy látta, hogy nincs már komolyabb feszültség a házban, csak néha csattant el egy-egy sértő szóváltás a két fiú között, de ezt természetes rivalizálásnak tartotta. Közös programokat talált ki. Bérelt egy csónakot, odaadta a fiúknak a horgászfelszerelését, eleinte velük ment a folyóra, hogy megmutassa nekik a legegyszerűbb trükköket, hogy később már maguk is boldoguljanak, legyen közös programjuk, fogjanak halakat. A sült halat mindketten nagyon szerették.

Vettek új csemetéket azon az őszön, hogy pótolják a kiszáradt fák hiányát, és ültessenek még legalább egysornyt, amennyi hely maradt még a gyümölcsös szélén.

Az asszony vett egy új családi albumot, abba rakosgatta sorban a közös képeiket a kirándulásokról, a nyaralásról, és milyen érdekes, ahogy visszapergeti őket, mindegyiken a fia vállára teszi a kezét, vagy markolja a vállát, és ő, ő pedig a nőt karolja inkább, ilyenkor ösztönös mozdulatot tesz mindenki, mert éppen belenéz a lencsébe, hogy ott maradjon a tekintete, és csak magára koncentrál, közben befelé figyel. Aztán arra jök a képek, hogy elárulják, meg-

örökítsék, mi is történt abban a pillanatban valójában, ki mit érzett. Mi olvasható le az arcáról.

Mintha egy másik kéz nyúlt volna az indítókulcshoz, a megérzései nem csaltak, mintha nem is ő rakta volna hátramenetbe a kart, hogy csikorogva kifaroljon az útra. Ha jött volna valami, most beleserohant volna a nyílt úton. Mintha nem ismerné az irányjelzőt sem, elkanyarodott jobbra a következő útkereszteződésnél. A hirtelen vett kanyartól hátul a furgonban zörögve csapódtak a kocsi oldalához a szerszámok.

Nem kell bántani azokat a fákat! Ma már nem árulnak sehol Boldog almafát, meg kell őrizni őket, mondta az asszony. Ilyen tartós téli alma ma már nincsen. Régen rozsmaringalmának hívták, elállt egészen húsvétig.

De ő másként gondolta, ez a fajta nem vált be. Nagyon rövid életű. Még meggondolom, mi legyen ezekkel a fákkal. Aztán nem is hozták elő a dolgot.

Megint a volánt nézte, nem az utat. Eszébe jutott, hogy a zsákot sem rögzítette. Talán szétesik, és kicsúszik a tartalma. Pedig több fájdalmat már nem akar okozni. Mert azt gondolta, hogy mindennek ő az oka. Nem figyelt elég éberen.

Üresen marad utána minden, mint a felborult csónak.

Egész nap egyedül dolgozott aznap a gyümölcsösben. Olyan váratlanul történt minden. Hogyan tudta volna megakadályozni?

A fiú hazajött, és azt mondta, hogy a csónak felbillent, és nem emlékszik, mi történt, talán felkiáltott, hogy kapás van, és akkor és azért estek a vízbe, mintha elveszítette volna az eszméletét. Teljesen kiberult, és sírt.

Mire hajnalban kiment, a csónakkikötőben már párállott a köd, és a kötelek kócbundát eresztettek. A csendben csak a békák plattyanása hallatszott. A felszín olyan sima volt, mintha nem is folyó volna. Leereszkedett a stégről, és a csónak felé úszott. Kihúzta a partra. Meg is törölgette, de nem talált semmilyen bűntényre utaló nyomot.

Nem találtak a helyszínelők sem. A rendőr azt mondta, hogy elsodorhatta a víz. Talán egy örvény húzta le.

Nem volt gyász, mert a férfi biztos volt abban, hogy a fiát nem ragadta csak úgy el a folyó, partot ért valahol, még akkor is, ha kilométerekre sodorta a víz, mert jó úszó volt. És felbukkan egy napon, megáll egy autó a ház előtt, és ő kiszáll, boldogan felemeli a karját, ahogyan szokta, és felkiált, hogy megjöttem!

Az asszony és a fia osztoztak a bizakodásában. Minden figyelmüket a férfira irányították, a kedvében jártak. Rávettek, hogy végre borotválkozzon meg, menjen el a fodrászhoz. Csendben jártak, és tapintattal beszéltek a veszteségről.

Igen, szinte dédelgettek, bólogatott a volán felett a férfi, közben a fogait csikorogatta, mint aki iszonyatos bosszút forral. Túlságosan is alázatosra sikeredett a kedvességük, pedig okosabbnak kellett

volna lennem, át kellett volna látnom a szitán, hogy csak színjáték folyik körülöttem.

Csak amikor az eső esett, amikor fürödtek az almafák, és egyedül szédelgett a fák körül, akkor érezte a szomorúságot, hogy valaminek örökre vége lett, és nem segíthet senki, csak ő maga nem tudja, mit tegyen. Ez egy gonosz nő, hallotta a fáktól. Ilyenkor nem mondta el, merre járt sárosan, bőrig ázva.

De a fákat nem én ültettem, ez biztos — rémült meg hirtelen.

Összerakta gyorsan emlékezetéből a jelenetet: a fákat együtt ültették, az asszony rakta őket a gödörbe, ő pedig hordta rájuk vödörszámra a vizet, hogy biztosan megeredjenek, aztán beleöntött egy-egy zsáknyi humuszt mindent gödörbe, legyen körülöttük bőven, hogy meg tudjanak kapaszkodni, mert örök időkre ültettek mindent, a szikes talajon másként nem eredtek volna meg, és még ő segédkezett a fia eltemetésében, akit összetekertek vagy kettétörttek, és összekötözték, Úristen, vagy ki tudja, mit tettek vele, hogy a lehető legkisebb helyen elférjen egy szűk gödör mélyén, még egy ásónyomnyi mélység kellett legalább, és dobni rá egy kis földet, hogy ne lehessen észrevenni, és ezt ketten tehették, legalább ketten kellett hozzá, mert ekkora gyűlölet hogyan férhet el egyetlen emberben, ilyen kegyetlenséghez legalább két ember ereje kell.

Persze, ő adogatta a fákat egyenként, a furgonra fektette őket a kertész, akinél vette, és azonnal vitte is őket ültetni, hogy ne száradjon ki a gyökerük. Szép, életerős fácskákat vett. A gödröket már előző nap kiásta nekik. Az asszony ment előre, a fiú adogatta a fácskákat, ez akkor olyan természetesnek tűnt, ahogyan csendben együtt dolgoztak. Az asszony tartotta a csemetéket, amíg a fiú elegyengette körülöttük a földet, hogy szépen egyenesen álljanak a gödörben, aztán jött a víz és a többi föld. Ezzel azt is elérték, hogy ekkor ő még csak ne is mehessen az ültetés közvetlen közelébe, csak amikor már betemették teljesen a gödröket. És a szemük sem rebtent, nem volt semmi gyanús, mintha nem is néztek volna egymás szemébe közben. A legelső gödör volt a legmélyebb, oda kellett a legerőteljesebb fát ültetni, a sor elejére, mindig azért, hogy védje is a többi.

Hazafelé egy szót sem szóltak egymáshoz a furgonban. Most már érti a csendet.

Utána deres, hideg napok jöttek, és lassan elfogadta, hogy elveszítette a fiát, a soha vissza nem térés folyójának mélyén pihen, valahol útközben a tengerek és óceánok felé. A nő igyekezett megnyugtani, hogy vannak, akiket sohasem találnak meg, akiket sohasem dob a felszínre a víz, azok már a mennyben vannak, és evvel az esti mesével sikerült is elaltatni benne mindenféle kételyt, gyanakvást. Belepte a hó az álmait. Mire tavaszra kinyíltak az első virágok a frissen ültetett almafákon, újra hangos lett a ház a zenés rádióadóktól.

Mire rendszeren teremni kezdtek volna a fák, kegyetlen, perzselő nyarak jöttek, megálltak a növekedésben, egész gyümölcsösök száradtak ki a környéken. Már eszébe sem jutott senkinek újakat tele-

píteni. Főleg a szélső sorok, a szélső fák voltak kitéve a legnagyobb szárazságnak. Nem védte őket semmi. Még az öntözés sem segített rajtuk. Később már nem is érte meg. Amikor az autótutat duplasávra szélesítették, az aszfalt szinte elszívta a nedvességet, és a fák még kiszolgáltatottabbak lettek.

Ennyi minden változott három év alatt, az éghajlat, a sivatagosodás, a reménytelenség. A fia elvesztése után teljesen kiégett, elfáult. Az is a véletlen műve volt, hogy éppen kint dolgozott egyedül, amikor az útépítők megérkeztek, és éppen kapóra jött, hogy ki tudta szedetni a Boldog almafákat, gyorsan, egyszerűen. Majd ültet egy hosszú sávban az úttal párhuzamosan egy napraforgótáblát, az szívósabban bírja az ilyen kegyetlenül forró nyarakat.

Együtt vették a fiával ezt a tornacipőt iskolakezdésre, mert a régit kinőtte. Együtt vették ezt sportmelegítőt tornaórákra. Nem is pecázni vette fel a legjobb ruháját, kizárt dolog! A felborult csónak csak álca volt, valahogyan törbe csalták. Ott, a sáros öbölben nem is járhatott, megmaradtak volna a nyomai. Akkor hova vitték? Mit tettek vele? Miért nem fogtam gyanút? Elmegyek, és meghallgatom őket majd a tárgyaláson, hogyan csinálták, nem én fogom őket kifaggatni, csak végignézem a kínlódásukat, amilyen szenvtelenül végignézték ők az enyémet.

Hajtott tovább hazafelé, lassított a bejárat előtt, a teraszon álltak, fent, egymás mellett, és ahogy meglátták közeledni a furgont, a nő megragadta a fiú vállát, és húzta dacosan maga felé. Mint aki már készen áll arra, hogy mit mondjon. Ezt olvasta le az arcáról. Mint aki már három éve bemagolta azokat a mondatokat, hogy akkor is azt mondja, ha álmából felverik.

Nem hajtott a feljáróra, ahogyan szokott. Nem akarta hallani azokat a mondatokat, többé ebben a házban semmit sem akart tőlük hallani. Gázt adott. Először érezte, hogy most igazán, végre hosszú idő után a megfelelő irányba tart. A huzat friss levegője megnyugtatta, mintha megérintette volna az átsuhanó, igazságtevő szél, hogy most már szabad, és könnyű lesz az utazás.

A VIGILIA KIADÓ AJÁNLATA

VILLÁNYI LÁSZLÓ
voltaképpen

Villányi Lászlót, a győri Műhely folyóirat főszerkesztőjét elsősorban költőként ismerik az olvasók. A kortárs magyar költészet középgenerációjának jelentős alakjaként azonban fontos esszéket és vallomásokat is írt az elmúlt három évtizedben, amelyek rávilágítanak költői világának genesisére és alakulására, az őt ért meghatározó irodalmi-filozófiai hatásokra, a költészet mibenlétéről alkotott esztétikai elgondolásaira. Könyvünk ezeket az írásait gyűjti egybe.

Ára: 2.400 Ft